

РЕШЕНИЕ

№ 5972

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разглежда докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20231110205908 по описа за 2023
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С Наказателно постановление /НП/ № 001476 от 31.01.2023г., издадено от и.д. Директор на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград със седалище гр. София към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите /КЗП/, на основание чл.83, ал.1 от ЗАНН и чл.233, ал.2 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) на „*****“ ООД са наложени на основание чл.197, вр. чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП; на основание чл.222, вр. чл.127, ал.2 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.127, ал.2 от ЗЗП; на основание чл.199, вр. чл.14, ал.1 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.14, ал.1 от ЗЗП и на основание чл.197, вр. чл.4, ал.1, т.2 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.4, ал.2, т.1 от ЗЗП.

Недоволно от така издаденото НП е останало Дружеството „*****“ ООД, от името на което е подадена жалба. В нея се посочва, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени и неотстраними нарушения на административно-процесуалните правила. Жалбоподателят твърди, че не е запознат в пълен обем с констатациите и заключението на проверяващия орган. Претендира се изначална липса на обективни и субективни признаци на твърдяните нарушения. Оспорват се констатациите от АУАН като се посочва, че в

търговския обект е имало /и към датата на проверката, и след това/ пълна информация за търговеца, който представлява при условията на франчайзингов договор определени марки и предоставя рент-а-кар услуги. Публичното излагане на данни за търговеца било свързано и със сключването на договор за наем на търговски площи на Летище София, било задължително условие за явяване на тръжни процедури и участие в тях за сключване на договори за тези площи и офиси/гишета. Твърди се, че са съществували информационни табели, етикети и табла в рамките на изнесенния офис – гише на търговеца. Относно второто нарушение в жалбата се заявява, че проверяващите не били дали възможност на ръководителя на звеното рент-а-кар или на намерените на място в обекта упълномощени или дежурни служители да представят регистър на рекламациите. Освен това се твърди, че това нарушение било кратко описано и в НП не било посочено изпълнителното деяние, липсвало и позоваване на доказателства. Изводите били незаконосъобразни и необосновани, поради което било нарушено и правото на защита на проверяваното лице. Относно т.3 от НП жалбоподателят посочва, че в чл.14 от ЗЗП няма ал.1. Освен това се обръща внимание, че не се касае до продажба на индивидуална вещь или родово-определени вещи на дребно или на едро в обикновен търговски обект, а за предоставяне на услуги с краткосрочен наем на автомобили, като цените на видовете услуги с оглед техния срок, вида на автомобила и неговото ползване, се съдържали в сайт на търговеца и били непрекъснато общодостъпни. На място се твърди да е имало „текущ каталог на услугите и класовете на автомобилите“, като цените били определяеми на пазарен принцип. На място на гишето имало и брошури. Изтъква се, че в преобладаващата си част потребителите били чужденци. Посочва се, че предварително, а и на място в търговския обект, заедно с операторите на услугата потребителите имали възможност да проверят наемната цена, като това можело да стане въз основа на подадената информация на сайта и в платформата в интернет на търговеца, както и пряко на място – от служител на Дружеството. Критикува се проверяващият орган, че не е съобразил приложението на законовата норма с особения характер на търговската дейност и на вида на предлаганата услуга. Относно четвъртото нарушение жалбоподателят твърди словесното му описание да е неясно и вътрешно противоречливо. За едно и също твърдяно нарушение се прилагали две различни правни норми. В жалбата се посочва също така, че в нарушение на процесуалните правила проверяващият орган бил излязъл извън предмета на проверката, очертан с жалбата на потребител, с която е сезирана КЗП. Нарушено било и правото на проверяваното лице да участва в хода на производството от момента на извършване на проверката, както и да представя доказателства в своя защита. Критикува се и начина на определяне на санкциите. Искане се съдът да отмени обжалваното Наказателно постановление и да присъди направените от жалбоподателя разноски.

В писмо с вх. № 120266/02.05.2023г. административно-наказващият орган изразява становище, че жалбата е неоснователна, а НП е издадено при спазване на материалния закон и процесуалните правила. Актът за установяване на административно нарушение бил съставен от длъжностно лице със съответна компетентност, съдържал необходимите реквизити по чл.42 от ЗАНН и бил надлежно предявен по реда на чл.43 от ЗАНН. Нарушителят бил уведомен, че в 14-дневен срок от връчване на АУАН може да отправи

предложение до наказващия орган за сключване на споразумение. Наказателното постановление също се твърди да е издадено от компетентен орган и да отговаря на изискванията на чл.57 от ЗАНН. С него нарушителят бил уведомен за правата по чл.79б от ЗАНН. В НП били обсъдени отегчаващите и смекчаващи обстоятелства и били взети предвид и други обстоятелства при определяне на вида и размера на наказанието. В цитираното писмо се посочва, че случаят не е маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като няма такива смекчаващи отговорността обстоятелства, които да отличават нарушението като такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид, а от друга страна „****“ ООД е субект, който по занятие извършва сделки и като професионалист Дружеството следва да бъде запознато с нормативната уредба, касаеща неговата дейност и стриктно да я спазва. Нарушенията са формални, поради което доказването на претърпени вреди не е необходимо. Искане се съдът да потвърди обжалваното Наказателно постановление, както и да се присъди юрисконсултско възнаграждение. В случай, че съдът уважи жалбата и се предявят разноски за адвокатски хонорар над минимално предвидените размери по Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се прави възражение за прекомерност срещу предявения размер на адвокатското възнаграждение.

Пред СРС „****“ ООД се представлява от адв. Ж., който в съдебно заседание на 21.06.2023г. заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 19.09.2023г. адв. Ж. моли съда да уважи жалбата като основателна и да отмени Наказателното постановление като незаконосъобразно, издадено при неправилно съобразяване и прилагане на материалния закон, както и при съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до накърняване правото на санкционираното лице да разбере какви нарушения му се вменят, какви са техните обективни и субективни признаци. Според адвоката такива липсват. Преповтарят се доводите от жалбата, че в пункт три е посочена несъществуваща правна норма – чл.14, ал.1 от ЗЗП и в тази връзка се твърди, че Наказателното постановление е частично невалидно. Според адвоката е недопустимо в практиката на държавен органи да съществуват подобни неточности. Според защитата по делото е установено, че на обекта съществува винилов етикет с работно време, на което е написано името на „****“ ООД. Това било задължителна практика от гледна точка изискванията на световния оператор и на Летище – София. Това било и задължително условие по сключваните договори за наем на площ на Летище – София като във всеки момент може да бъде видяно от всяко лице. Укоряват се проверяващите лица, че не са направили снимки и не са посетили служебните помещения на рент-а-кар, където се приемат и предават автомобилите. Според адв. Ж. в показанията на свидетелите се твърждали неверни факти, които нямали опора в каквито и да е доказателства. Отбелязва се, че проверяващите не са посетили паркинга, не са проверили броя на работещите лица, вкл. отговорник автопарк, шофьори и други, които работели в подземното НИ. на паркинга. Адвокатът казва, че е невъзможно за МПС-то да бъде сключен договор, да се приемат плащания и да се предаде колата на гишето. Посочва се, че проверката е по повод сигнал,

който е с коренно различен предмет. Не било ясно по какъв начин и по какъв критерий били избрани обстоятелствата, които в хода на проверката да бъдат проверени. Относно оплакванията на подаващата сигнала адв. Ж. твърди, че той е разгледан, дадена е възможност за предоставяне на други документи, бележки, възражения. С АУАН административно-наказващият орган се бил произнесъл по въпроси, различни от възведените в сигнала. Критикуват се проверяващите лица, че не били извършили всички дължими по закон действия по отношение поведението на санкционираното лице и бланкетно били посочени четири текста от ЗЗП, които нямали нищо общо със сигнала. Иска се отмяна на НП и присъждане на разносните, направени по делото от Дружеството-жалбоподател.

Въззиваемата страна (Директор на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград със седалище гр. София към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при КЗП) се представлява от юрк. Д., който в съдебно заседание на 21.06.2023г. заявява, че оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС, НО, 10 състав в съдебно заседание на 19.09.2023г. той моли съда да потвърди Наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Относно т.3 от НП юрк. Д. казва, че дори и да е техническа грешка, доколкото нарушението е изписано и словесно, обвинението е ясно. Процесуалният представител на въззиваемата страна обяснява, че правомощията на контролните органи не се ограничават до изложеното в жалбата, а проверката е всеобхватна по ЗЗП и другите нормативни актове за контрол на КЗП. Посочва се, че проверяващите нямат задължение да изготвят снимки. Твърди се, че всичко е описано в Констативния протокол. По отношение на възражението че не бил посетен паркинга, юрк. Д. посочва, че това е неотнормимо към нарушенията. Ако съдът прецени, че НП следва да се отмени, процесуалният представител на въззиваемата страна прави възражение за прекомерност на разносните и заявява, че такса за производството пред СРС не се дължи. В случай, че Наказателното постановление бъде потвърдено, юрк. Д. моли съда да присъди и юрисконсултско възнаграждение.

*Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства намира за установено следното от **фактическа страна** :*

В Комисията за защита на потребителите е постъпил сигнал от потребител, във връзка с който свидетелите Антония Кръстева и Ж. С. (инспектори в КЗП) отишли на проверка на гише, находящо се на Терминал 2 на Летище – София, стопанисвано от „*****“ ООД. Установено било, че Дружеството упражнява дейност като сключва договори с потребители за отдаване на автомобили под наем. В хода на проверката свидетелките установили, че на гишето се подписват договори, предоставят се ключове и документи на автомобилите. Проверяващите лица установили, че търговецът не е поставил на видно място информация за работното време на обекта, име и седалище на търговеца и на управителя на обекта, както и телефон за контакт. Служителят на „*****“ ООД, който по това време бил на работа на проверяваното гише (св. Ш.) казал на свидетелите Кръстева и С., че такава информация не е оповестена в обекта, тъй като има визитки. В хода на проверката било установено, че в

обекта няма и не се поддържа регистър на предявените от потребителите рекламации, нито имало предварително обявен ценоразпис, брошура или друг документ с посочени цени на предлаганите основни и допълнителни услуги и на евентуални щети, за да може потребителят да вземе информирано решение дали да сключи договор с конкретния търговец. Тъй като не били посочени на видно място цената на наем на автомобил на ден, допълнителните разходи, които се поемат от потребителя и евентуално удържане на суми при нанасяне на щета, проверяващите попитали служителя на гишето и от него разбрали, че няма ценоразпис в обекта и че системата на търговеца изчислява цената и същата се нанася в договора. Проверяващите лица прегледали на място бланки на договори, сключвани от „****“ ООД и установили, че в тях няма информация за юридическото лице, с което се сключва писменото съглашение. В левия ъгъл на договорите имало емблема на международен оператор и платформа, която предлага услугите рент-а-кар на територията на цял свят. Тъй като с тази платформа работят много юридически лица в различни държави, проверяващите приели, че потребителят не е наясно с кого сключва договора, респ. с кого следва да урежда евентуално възникнали спорове.

За констатациите от проверката св. Кръстева, в присъствието на св. С. и св. Ш., съставила Констативен протокол № К-2757931 от 18.11.2022г., който бил подписан и от тримата свидетели.

С писма с изх. № С-03-6843 от 23.12.2022г. и с изх. № С-03-6017 от 19.12.2022г. от КЗП уведомили „****“ ООД, че във връзка с извършената проверка на офис на фирмата, находящ се на Летище – София, Терминал 2, следва да се яви представител на Дружеството за съставяне и връчване на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН). На 06.01.2023г. в КЗП се явил пълномощник на Дружеството – жалбоподател и пред него и пред Ж. С. (като свидетел при установяване на нарушенията и при съставянето на Акта) св. Антония Кръстева съставила АУАН № 001476 от 06.01.2023г. срещу „****“ ООД за четири нарушения, извършени на 18.11.2022г. – по чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП, по чл.127, ал.2 от ЗЗП, по чл.14, ал.1 от ЗЗП и по чл.4, ал.1, т.2 от ЗЗП. Актът бил връчен на пълномощника на „****“ ООД срещу подпис на дата 06.01.2023г.

Въз основа на този АУАН срещу „****“ ООД е издадено атакуваното Наказателно постановление № 001476 от 31.01.2023г., с което Ивил Георгиев Бакърджиев - и.д. Директор на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград със седалище гр. София към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, на основание чл.83, ал.1 от ЗАНН и чл.233, ал.2 от ЗЗП е наложил на „****“ ООД на основание чл.197, вр. чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП; на основание чл.222, вр. чл.127, ал.2 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.127, ал.2 от ЗЗП; на основание чл.199, вр. чл.14, ал.1 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.14, ал.1 от ЗЗП и на основание чл.197, вр. чл.4, ал.1, т.2 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.4, ал.2, т.1 от ЗЗП.

Това НП било изпратено по пощата на „****“ ООД и било получено на 16.03.2023г., след което е обжалвано с жалба, входирана в КЗП на 30.03.2023г.

Приетата от съда фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства - показанията на свидетелите Кръстева, С. и Ш., както и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл.283 от НПК : Акт № 001476 от 06.01.2023г.; известие за доставяне на НП; пълномощно; писма с изх. № С-03-6843 от 23.12.2022г. и с изх. № С-03-6017 от 19.12.2022г.; Констативен протокол № К-2757931 от 18.11.2022г., както и Заповеди на Председателя на КЗП с № 322 ЛС от 22.04.2015г. и с № 842 от 09.11.2022г.

По делото има приложени писмени възражения срещу АУАН (лист 15-19 от делото), кореспонденция по електронна поща (лист 25 от делото) и становище срещу сигнал с вх. № С-03-6017 от 10.11.2022г. (лист 30-34 от делото). Доколкото в тях се съдържа становище на процесуалния представител на „****“ ООД по съществото на този спор, както и относно сигнал, депозиран в КЗП за друг казус, СРС приема, че тези документи не представляват доказателство и съответно следва да останат извън доказателствения анализ.

Приложените на лист 23-24 и лист 35-40 от делото документи - Протокол за проверка на документи № К-47126 от 02.12.2022г. към Констативен протокол № К-2757931 от 18.11.2022г., сигнал с вх. № С-03-6017 от 10.11.2022г. и приложения към него не се отнасят до нарушенията, за които е било издадено процесното Наказателно постановление. Поради това тези документи се явяват неотнормими към предмета на доказване по това дело и като такива не следва да се анализират в това решение.

На лист 53-57 от делото са приложени снимки и извлечения от интернет сайт. Доколкото всички те са от дата 21.06.2023г., а процесните нарушения се твърди да са осъществени на 18.11.2022г., то цитираните документи се явяват неотнормими към предмета на доказване по делото. Няма доказателства, които да сочат, че същата информация като онагледената на лист 53-57 от делото е била налична и към 18.11.2022г. Освен това не е ясно кой е автор на снимките и доколкото извлечението от интернет сайт и снимките не са направени по предвидения в ЗАНН и НПК ред, съдът счита, че тези документи следва да останат извън доказателствената маса.

При така направеното уточнение настоящият съдебен състав счита, че следва да кредитира всички подробно посочени по-горе писмени доказателства, които се явяват относими към конкретния правен спор - Акт № 001476 от 06.01.2023г., известие за доставяне на НП, пълномощно, писма с изх. № С-03-6843 от 23.12.2022г. и с изх. № С-03-6017 от 19.12.2022г., Констативен протокол № К-2757931 от 18.11.2022г., както и Заповеди на Председателя на КЗП с № 322 ЛС от 22.04.2015г. и с № 842 от 09.11.2022г.

Констатациите от Акт № 001476 от 06.01.2023г. и от Констативен протокол № К-2757931 от 18.11.2022г. са еднопосочни, непротИ.речиви и намират потвърждение в показанията на свидетелите Кръстева и С.. Поради това СРС ги кредитира. Това, че Констативният протокол е попълнен на ръка и носи своите специфики на почерка, не

означава, че същият е нечетлив, поради което и доколкото може да бъде разчетен, съдът не дава вяра на твърденията за нечетливост на Констативния протокол.

Като изхождащи от държавен орган, приложените по делото Заповеди на Председателя на КЗП разполагат с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства, поради което СРС ги кредитира. Въз основа на тях и по аргумент от чл.233, ал.1 и ал.2 от ЗЗП съдът приема, че конкретните АУАН и НП са съставени и издадени от оправомощени за това лица.

Приложените на лист 14 и лист 21-22 от делото писмени документи имат достоверна дата и са обективни и непредубедени писмени доказателства. Поради това съдът ги кредитира. От известието за доставяне на лист 14 от делото се доказва, че процесното НП е било връчено на 16.03.2023г., а от писмата с изх. № С-03-6843 от 23.12.2022г. и с изх. № С-03-6017 от 19.12.2022г. се доказва, че до „****“ ООД са били изпратени покани за явяване на представител на Дружеството за съставяне и връчване на Акт.

Пълномощното на лист 20 от делото също следва да се кредитира като обективно и достоверно. Въз основа на него СРС приема, че АУАН е съставен пред и връчен на упълномощен представител на Дружеството – жалбоподател.

Показанията на свидетелите Кръстева и С. са еднопосочни, звучат достоверно, логично и непредубедено. Те намират опора в кредитираните по-горе АУАН и Констативен протокол. Поради това съдът се доверява изцяло на тези свидетелски показания.

Думите на свидетеля Ш. относно заеманата от него длъжност и трудово-правната му връзка с Дружеството – жалбоподател звучат достоверно и следва да се кредитират от съда. От една страна работата на св. Ш. показва, че същият е запознат с дейността на проверяваното гише, а от друга страна наличието на трудово-правни отношения с Дружеството – работодател може да означава предубеденост на този свидетел. Поради това неговите показания следва да бъдат детайлно анализирани и ако намират опора и в други, събрани по делото доказателства, следва да се кредитират, а ако са изолирани – да не им се дава вяра предвид отношенията на работодател – служител, в които се намира И. Ш. с „****“ ООД.

Показанията на св. Ш. в частта относно наличието на информационно табло, вкл. и към процесната дата, на което били посочени работното време, имената на търговеца и на управителя се явяват изолирани от останалия доказателствен материал и опровергани от показанията на свидетелите Кръстева и С., Констативния протокол от 18.11.2022г. и АУАН. При условие, че св. Ш. е подписал Констативния протокол, житейски недостоверно е по време на проверката да не възрази срещу констатацията в него за липса на „информация за работно време, име и седалище на фирмата, извършваща дейност и отговорник на обекта“, ако такава е била налична. Няма данни това да е сторено. В следствие сложена табела с тази информация не може да санира установената липса на такава към 18.11.2022г. Поради това в тази част съдът не дава вяра на показанията на св. Ш., както и не възприема тезата на защитата, че в търговския обект е имало към датата на проверката информация за търговеца

и за работното време на „винилов етикет“. Това дали сключването на договор за наем на търговски площи на Летище - София изисква публично излагане на данни за търговеца не доказва нито пряко, нито косвено реално към 18.11.2022г. на гишето да е имало табела с посочени фирма и адрес на търговеца, имена на отговорника на обекта и работно време.

Относно твърденията на Ш., че на обекта няма хартиен регистър за рекламации, а имало онлайн достъпен такъв, съдът счита, че в първата част показанията на този свидетел намират опора в кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства, поради което показанията на св. Ш. в тази им част следва да се кредитират от съда. Относно наличието на форма за оплаквания и похвали, достъпна онлайн, показанията на св. Ш. следва да се кредитират, доколкото звучат житейски достоверно и не са оборени от останалата доказателствена маса, но същевременно следва да се отбележи, че те стоят в страни от предмета на доказване по настоящото дело, тъй като каква информация има публикувана на нечий сайт не е предмет на изследване в настоящия казус. Същото важи и за показанията на св. Ш. относно наличието на информация за цените на наем на автомобили на онлайн платформа.

Думите на св. Ш. относно предлагания набор от документи на клиента; посредничеството на брокери; липсата на гишето на устройство, чрез което да се достъпи платформата с цените и възможността това да стане от мобилен телефон; наличието на територията на Летище – София на wi-fi и относно начина на ценообразуване звучат житейски достоверно, особено с оглед заеманата от свидетеля длъжност и работно място. Няма доказателства, които да противоречат на тази част от показанията на Ш.. Поради това съдът ги кредитира. Съществено в случая е това, че за да има достъп потребителят до въпросната платформа, на която са обявени цени на предлаганите услуги, освен мобилни интернет данни или wi-fi връзка, е необходимо потребителят да има и работещо устройство. Хипотетичната възможност мобилният телефон на потребителя да е останал незареден /без пълна батерия/ го възпрепятства да достъпи въпросната платформа. Поради това наличието на такава онлайн възможност за запознаване на потребителите с предлаганите услуги и цени не обезпечава на 100 % и при всички условия възможността на един средностатистически потребител да се запознае предварително и да е информиран за цената на наем на автомобил на ден, допълнителните разходи, които се поемат от потребителя и евентуално удържане на суми при нанасяне на щета, за да може той да вземе информирано решение дали да сключи договор с конкретния търговец. Наличието на табелка с информация за „няколко категории коли“ и „цена „от“ X сума“ е ориентировъчна информация, без конкретика, въз основа на която потребителят не би могъл да вземе информирано решение. Поради това, дори и да е вярно твърдението на св. Ш. за наличието на такава табела, тя не може да замести ценоразпис, в който се съдържат предварително обозначени цени на предлаганите основни и допълнителни услуги, както и на евентуални щети. Динамиката в начина на образуване на цените /в рамките на деня/ и обявяването на цените на сайт не представляват обстоятелства, които освобождават търговеца от задължението да обяви на общодостъпно място цените на предлаганите от него услуги на място в обекта. Няма пречка въпросният сайт и платформа,

на която се акцентира в показанията на св. Ш., да бъде свързана с електронно табло на гишето и в реално време, както онлайн, така и на място /на гишето/ потребителите да научат ценоразписа на „*****“ ООД. Щом на обменните бюра има електронни табла с курса на валутата, няма пречка такива табла да има и на гишето, което предлага коли под наем с цени, които се менели „по няколко пъти на ден“.

По отношение на съдържанието на договора и в частност дали в него фигурира името на търговеца свидетелят Ш. казва, че допуска наименованието да е изписано. Допускането, обаче, е вид предположение и като такова не следва да се кредитира от съда, тъй като от една страна съдържа субективна преценка на даващия показания, а не твърдения за факти и обстоятелства, за които свидетелят има знания, а от друга страна съдържа несигурност и не може с него да се оборят показанията на св. Кръстева, че на бланката на договора няма информация за юридическото лице, с което се сключва той. Свидателят Ш. твърди, че информация за търговеца се съдържа в оригиналния набор документи на автомобила, вкл. и в регистрационния талон. Това, обаче, не означава, че тази информация се съдържа и в договора, който потребителят подписва. Самото естество на документите, които св. Ш. сочи, че съдържат наименованието на търговеца, който отдава колите под наем е такова, че до тях потребителят няма достъп предварително и евентуално би ги получил едва когато е сключил договор и приема автомобила. Изписването на наименованието на търговеца и ЕИК в платежните документи също се явява ирелевантно за спора, тъй като и тези документи потребителят получава едва след като плати, т.е. след като подпише договора. Поради това дали в други документи (различни от договор или предложение за сключване на договор) има посочени данни на търговеца е без значение за предмета на доказване по настоящото обвинение, поради което и разказът на св. Ш. за това, че информация за търговеца се съдържала в оригиналния набор документи на автомобила, в регистрационния талон и в платежните документи, не следва да бъде възприеманата от съда при установяване на фактите по делото, тъй като дори и да е вярно това твърдение, то стои в страни от конкретното административно-наказателно обвинение.

При така установената фактическа обстановка и направения доказателствен анализ, съдът достигна до следните правни изводи :

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите административни актове. Жалбата е депозирана в срок и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Въз основа на направения по-горе анализ на Заповедите на Председателя на КЗП с № 322 ЛС от 22.04.2015г. и с № 842 от 09.11.2022г., както и по аргумент от чл.233, ал.1 и ал.2 от ЗЗП, съдът установи, че Актът и НП изхождат от компетентни лица.

Актът е съставен при спазване на разпоредбите на чл.40, ал.1 и чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН.

Нарушенията се твърди да са извършени на 18.11.2022г. Нарушителят е установен на същата дата. Актът е съставен на 06.01.2023г., а Наказателното постановление е издадено на

31.01.2023г. Поради това съдът приема, че са спазени сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН и чл.52, ал.1 от ЗАНН.

Неоснователно е възражението на защитата, че било нарушено правото на проверяваното лице да участва в хода на производството от момента на извършване на проверката, да представя доказателства и да се запознава с констатациите на проверяващия орган. Първо Констативният протокол е изготвен в присъствието на служител на „*****“ ООД. Второ - според чл.36 от ЗАНН административно-наказателното производство се образува със съставяне на АУАН. При съставянето на Акта е присъствал пълномощник на Дружеството – жалбоподателя. Поради това не може да се приеме за вярно твърдението, че е ограничено правото на Дружеството – нарушител да участва в производството. Това, че Констативният протокол не е съставен пред пълномощник на Дружеството не означава, че проверяваното лице не е било уведомено за започнатата проверка, а и по закон няма изискване нарушителят да присъства по време на самата проверка. В административните производство има хипотези, в които проверката се прави неприсъствено. Следва да се отбележи и още нещо - специалният закон (чл.233, ал.4 от ЗЗП) позволява АУАН и НП да могат да се връчват на всяко физическо лице, което се намира в търговския обект и което е в граждански или трудови правоотношения с лицето, срещу което са издадени Актът и Наказателното постановление. Поради това съдът не вижда проблем в това, че Констативният протокол (който предшества издаването на АУАН и НП) е бил предявен за подпис на св. Ш., а не на някой друг представител на „*****“ ООД. Важно е дали при съставянето на АУАН нарушителят (или негов представител) е участвал и ако не е – дали е бил поканен и дали сам се е отказал от участието си при съставяне на АУАН. В конкретния случай не е такава хипотезата. Няма и данни някой да е забранявал на наказаното лице да представя доказателства или да се запознава с Констативния протокол.

Неоснователно е и твърдението, че проверяващият орган е излязъл извън предмета на проверката, очертан със сигнала на потребител до КЗП. Сигналът е поводът свидетелите Антония Кръстева и Ж. С. да посетят гишето на Терминал 2 на Летище – София, стопанисвано от „*****“ ООД, но сигналът не може да ограничи проверяващите лица от КЗП в обхвата им на проверка, за която имат правомощия по закон, нито да ги пречатства при констатиране на нарушения да съставят Акт.

По отношение на нарушенията по чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП и чл.127, ал.2 от ЗЗП съдът счита, че след съпоставка между съдържанието на точки 1 и 2 от Акта и точки 1 и 2 от Наказателното постановление се установява, че в двата акта е посочена тъждествена фактическа обстановка и правна квалификация на деянията. Нарушението по чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП, респ. нарушението по чл.127, ал.2 от ЗЗП е описано в АУАН и в НП по един и същи начин. В хода на извършената от съда служебна проверка се установи, че е налице и съответствие между словесното и цифровото описание на нарушенията, посочени в точки 1 и 2 от АУАН, съответно в точки 1 и 2 от НП. Законът изисква да са посочени съставомерните елементи на деянието и не се интересува дали описанието на нарушението е кратко или дълго. Поради това този аргумент от жалбата относно точка 2 от НП се явява

неоснователен. В точка 1 от НП е посочено, че „*****“ ООД не е спазил задължението си да постави в търговския обект информация за фирма и адрес на управление на търговеца, името и фамилията на лицето, отговорно за обекта и работното време на търговския обект. В точка 2 от НК е посочено, че Дружеството /в качеството си на търговец/ не е изпълнило задължението си да поддържа регистър на предявените пред него и пред упълномощени от него лица рекламации. Това означава, че в точки 1 и 2 от НП (както и в точки 1 и 2 от Акта) е посочено изпълнителното деяние на съответното нарушение, поради което и този довод на защитата е неоснователен. Естеството на нарушенията е такова, че освен Констативния протокол (който е описан в Наказателното постановление) липсват други доказателства, които следва да се посочат в НП. Поради това и този аргумент на процесуалния представител на „*****“ ООД не се споделя от съда.

Поради изложеното по-горе съдебният състав приема, че касателно точка 1 и точка 2 от АУАН и съответно точка 1 и точка 2 от НП са спазени изискванията на чл.42, ал.1 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Първите две нарушения са описани достатъчно ясно и разбираемо. Касателно тях съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до реално ограничаване на правото на защита на „*****“ ООД. Поради това съдът следва да обсъди тази част от спора по същество.

Според чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП търговецът е длъжен да постави в близост до входа на търговския обект информация за фирмата и адреса на управление на търговеца; името и фамилията на лицето, отговорно за обекта, както и работното време на търговския обект. От показанията на свидетелките Кръстева и С., както и от констатациите в АУАН и в Констативния протокол се доказва, че на 18.11.2022г. в проверявания обект не е имало на видно място информация за работното време на гишето, име и седалище на търговеца и на управителя на обекта, както и че служителят на фирмата, който е бил на работа, е казал на проверяващите лица, че такава информация не е оповестена в обекта, тъй като има визитки. Поради това СРС приема, че от обективна страна е доказано извършването към 18.11.2022г. на деянието по чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП.

Нарушението по чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП е съставомерно, ако е извършено „в близост до входа на търговския обект“. Поради това е без значение, че проверяващите лица не са посетили паркинга, не са проверили броя на работещите лица, вкл. отговорник автопарк, шофьори и други, които работели в подземното нИ. на паркинга, каквито възражения прави адв. Ж..

Член 127, ал.2 от ЗЗП гласи : „Търговецът е длъжен да поддържа регистър на предявените пред него и пред упълномощените от него лица рекламации във всяко едно от местата, посочени в ал. 4“, т.е. в търговския обект, където е поръчана услугата; на интернет сайта на търговеца, на който е направена поръчката; на адреса на управление на търговеца; във всеки от търговските обекти на търговеца на територията на страната, в които се осъществява подобна търговска дейност като тази в обекта, откъдето е поръчана услугата, като правото на избор на място за предявяване на рекламацията принадлежи изцяло на потребителя. Именно поради това е неоснователно възражението на защитата, че

проверяващите лица не извършили проверка в помещенията, където се приемат и предават автомобилите. Освен това - от съвместното тълкуване на ал.1 и ал.4 на член 127 от ЗЗП следва изводът, че наличието онлайн регистър за рекламации (за който свидетелства И. Ш. пред СРС) не може да освободи търговеца от задължението му по закон да поддържа хартиен регистър във физическите обекти на „****“ ООД. В случая от кредитираните по-горе показанията на свидетелите Кръстева, С. и Ш., както и от АУАН № 001476 от 06.01.2023г. и Констативен протокол № К-2757931 от 18.11.2022г. се доказва, че в обекта на Дружеството – жалбоподател на Летище – София, Терминал 2 към дата 18.11.2022г. не е имало регистър за рекламации, т.е. търговецът не е поддържал такъв. Поради това СРС приема за доказано от обективна страна, че е извършено и нарушението по чл.127, ал.2 от ЗЗП. За съставомерността на това деяние е без значение дали въпросният регистър е търсен от потребители и използван. Важно е единствено дали такъв се поддържа, т.е. дали такъв съществува. В случая се установи, че в проверявания обект не е имало регистър на предявените рекламации.

Естеството и на двете /коментирани по-горе/ нарушения е такова, че те са извършени на мястото и по време на извършване на проверката, тъй като именно към този момент и на проверяваното гише Кръстева и С. са констатирани, че няма табела с информация за търговеца, управителя и работното време на обекта, както и физически регистър за рекламации. Дали преди или след 18.11.2022г. е имало такива не е предмет на доказване по настоящото дело, поради което и всички релевирани на тази база аргументи се явяват ирелевантни.

Административната отговорност на юридическите лица е обективна и безвиновна. Поради това административно – наказателното обвинение срещу „****“ ООД за нарушенията по чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП и по чл.127, ал.2 от ЗЗП се явяват доказани и от субективна страна.

Съгласно чл.197 от ЗЗП за нарушение на чл.8 от ЗЗП на юридическите лица /каквото е „****“ ООД/ се налага „имуществена санкция“ в размер от 500 до 3000 лева. Липсата на предходни нарушения по ЗЗП (за които да има влязъл в сила административен или съдебен акт) следва да се тълкува като смекчаващо отговорността обстоятелство. Други смекчаващи или отегчаващи отговорността обстоятелства няма. Поради това съдът счита, че на „****“ ООД следва да бъде определена „имуществена санкция“ в минималния размер, предвиден в чл.197, вр. чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП, а именно 500 лева. В точка 1 от Наказателното постановление е определена именно такъв размер имуществена санкция на Дружеството – жалбоподателя. Поради това СРС следва да потвърди точка 1 от обжалваното Наказателно постановление.

За нарушението по чл.127, ал.2 от ЗЗП в чл.222 от ЗЗП е предвидено за юридическите лица наказание „имуществена санкция“ в размер от 500 до 3000 лева. С оглед на изведеното по-горе едно смекчаващо отговорността обстоятелство и липсата на отегчаващи такива, СРС счита, че правилно в точка 2 от НП е определено на „****“ ООД да се наложи „имуществена санкция“ в размер на 500 лева. Поради това и точка 2 от оспорваното Наказателно

постановление следва да се потвърди от съда.

Доколкото не са налице многобройни или изключителни отговорността обстоятелства, както и защото двете /коментирани по-горе/ нарушения представляват типичен пример на нарушения по чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП, съответно чл.127, ал.2 от ЗЗП, съдът приема, че чл.28 от ЗАНН е неприложим. Нарушенията са такива, че пряко рефлектират върху защитата на интересите на неограничен брой потребители. Нарушенията са формални – на просто извършване. Поради това липсата на вредни последици не следва да се тълкува като основание за маловажност на случая. Освен това нарушенията са две, което показва една по-висока степен на обществена опасност на дееца. И ако за нарушението по чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП няма безспорни данни дали то е било факт и преди 18.11.2022г., то за нарушението по чл.127, ал.2 от ЗЗП са налице доказателства (показанията на св. Ш.), че както към 18.11.2022г., така и преди тази дата на проверявания обект не се е поддържал регистър на рекламациите. Поради това също съдът счита, че в случая не следва да се прилага чл.28 от ЗАНН.

По отношение на точка 3 от НП, обаче, съдът счита, че са налице основанията за отмяна на тази част от обжалваното Наказателно постановление на формално основание. Доводите на съда са следните : в точка 3 от Акта и точка 3 от НП има несъответствие между описаното с думи деяние и неговата правна квалификация. Словесно е посочено, че „*****“ ООД не е спазил задължението си да обозначи продажните цени на предлаганите от него услуги чрез ценоразпис, брошура или друга подходяща информация, поставена на видно място в търговския обект. Записано е в АУАН и в НП, че в търговския обект няма ценоразпис на предлаганите услуги /отдаване на автомобили под наем/ и на съпътстващите допълнителни услуги, но това е квалифицирано като нарушение по чл.14, ал.1 от ЗЗП. Член 14 от ЗЗП гласи : „При поискване от потребителя и когато стоката позволява това, търговецът е длъжен да покаже начина на нейното действие“, а член 15, ал.1 от ЗЗП гласи : „Всеки търговец предварително поставя на видно място в непосредствена близост до стоката нейната продажна цена.“. Според чл.15, ал.2 от ЗЗП продажните цени на стоките, предлагани чрез каталози, трябва да бъдат посочени до снимката или описанието на стоката. Това, че член 14 от ЗЗП няма алинеи не е толкова съществено, колкото констатираното от съда разминаване между словесното описание на нарушението и дадената за него правна квалификация в точка 3 от Акта и точка 3 от НП. Несъответствието на посоченото с думи деяние и дадената за него правна квалификация винаги води до неяснота на обвинението. За наказаното лице не е ясно срещу кои точно факти следва да се защитава – дали срещу тези, описани с думите или срещу посочената правна квалификация. Същевременно съдът не споделя тезата на юрк. Д., че доколкото нарушението било изписано словесно, обвинението било ясно. Обвинението представлява единство от факти и правна квалификация. Когато между тях е налице разминаване, обвинението е неясно и наказаното лице се затруднява да узнае срещу какво по-точно следва да организира защитата си. Дори и да са налице гласни и писмени доказателства, че в обекта на „*****“ ООД няма ценоразпис или предварително обявени цени за всеки автомобил, който се отдава под наем, доколкото на Дружеството –

жалбоподател не е повдигнато обвинение по чл.15, ал.1 или ал.2 от ЗЗП, е недопустимо лицето за първи път с настоящия съдебен акт да научи, че отговорността му се ангажира по друг текст от ЗЗП, за който до момента той не се е защитавал. Поради това единственото, което СРС може да направи е да отмени точка 3 от НП на формално основание, тъй като е допуснато съществено процесуално нарушение, засягащо правото на защита на „****“ ООД.

По отношение на четвъртото нарушение (посочено в точка 4 от Акта и точка 4 от НП) съдебният състав счита, че между АУАН и Наказателното постановление има несъответствие в правната квалификация на деянието – в точка 4 от АУАН е посочено, че описаното съставлява нарушение по чл.4, ал.1, т.2 от ЗЗП, а в точка 4 от НП нарушението е квалифицирано по чл.4, ал.2, т.1 от ЗЗП. Член 4, ал.1, т.2 от ЗЗП гласи : „Преди потребителят да бъде обвързан от договор или от предложение за сключване на договор, различно от договор от разстояние или от договор извън търговския обект, търговецът е длъжен да предостави на потребителя по ясен и разбираем начин следната информация, освен ако тя е ясна от контекста или от естеството и характера на стоката или услугата : 2. името/наименованието на търговеца, седалището и адреса на управление, неговия телефонен номер, както и електронния адрес и интернет страницата, ако има такива“. Член 4, ал.2 от ЗЗП изисква информацията по чл.4, ал.1 от ЗЗП да е неразделна част от договора. Поради това е невъзможно да се наруши само чл.4, ал.2 от ЗЗП, ако няма привръзка към чл.4, ал.1 от ЗЗП, каквато в случая в НП липсва. Поради това съдът счита, че има несъответствие между фактическите и правните рамки на обвинението. Прави впечатление и още нещо - при санкционирането на Дружеството е посочен чл.197, вр. чл.4, ал.1, т.2 от ЗЗП, докато в обстоятелствата част на НП нарушението в точка 4 е квалифицирано по чл.4, ал.2, т.1 от ЗЗП. Освен това, доколкото с думи в точка 4 от НП е посочено, че „****“ ООД не е спазил задължението си преди потребителят да бъде обвързан от договора или предложението за сключване на договор да предостави по ясен и разбираем начин информация за името/наименованието на търговеца, сключващ потребителския договор, е било редно да се посочи конкретният потребител и съдържанието на конкретния договор, както и същият да се приложи към административно – наказателната преписка. Като не е сторено това СРС приема, че административно – наказващият орган е нарушил чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, тъй като не е описал по ясен и разбираем начин нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, не е посочил доказателствата, които го потвърждават, а и е допуснал несъответствие между описанието на деянието и посочената като нарушена правна норма. Тази неяснота води до ограничаване правото на защита на наказаното лице да разбере срещу кои точно факти да се защитава и представлява основание за отмяна на НП на формално основание. В случая, обаче, са налице и основания за отмяна на точка 4 от НП и ако се разгледа спорът по същество. Според показанията на св. Кръстева тя се е запознала на 18.11.2022г. с бланка на договор, в който нямало информация за фирмата, а само имало емблема на международен оператор и платформата, която предлага услугите рент-а-кар на територията на цял свят. Изпълнителното деянието на нарушението по чл.4, ал.2, вр. ал.1, т.2 от ЗЗП (която норма реално се твърди да е нарушена, макар и да е непълно посочена в точка 4 от НП) се състои в непредоставянето от търговеца на

потребителя в договора на информация за името/наименованието на търговеца, седалището и адреса на управление, неговите телефонен номер, електронен адрес или интернет страницата /ако има такива/. Това означава, че трябва да се докаже конкретно сключване на договор или предложение за такъв, преди сключването на който търговецът да не е предоставил на клиента си информация за наименованието, седалището и пр. Доколкото е възможно на бланката на договора непосредствено преди неговото попълване с данните на клиента да се впишат и имената и адресите на търговеца, то е невъзможно на база показана от търговеца бланка на договор да се направи извод за нарушение на чл.4, ал.2, вр. ал.1, т.2 от ЗЗП. Поради това от факта, че на бланките на договорите няма информация за юридическото лице, с което се сключва договора, при липса на данни за реално сключен на 18.11.2022г. договор, не може да се приеме за доказано конкретното обвинение по точка 4 от НП. Поради това е безпредметно да се преценява дали с това решение съдът може да измени точка 4 от НП досежно правната квалификация на деянието от чл.4, ал.2, т.1 от ЗЗП на чл.4, ал.2, вр. ал.1, т.2 от ЗЗП.

Водим от всичко, изложено по-горе, съдът прие, че са налице основания за отмяна на точка 4 от НП и на формално основание, и поради недоказаност на обвинението.

Изложените до тук мотиви показват, че точка 1 и точка 2 от НП следва да се потвърдят, а точка 3 и точка 4 от НП – следва да се отменят. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производства като настоящото страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Според чл.144, вр. чл.143 от АПК за неуредените въпроси се прилага ГПК. В случая присъждане на разноски е било поискано и от процесуалния представител на жалбоподателя (още в жалбата, както и по време на съдебните прения пред СРС), и от процесуалния представител на въззиваемата страна (в становище с вх. № 120266 от 02.05.2023г., и по време на съдебните прения пред СРС). Според чл.80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В случая адв. Ж. не е представил списък с разноски. Според точка 8 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК „липсата на списък не е пречка за присъждане на разноски съобразно доказателствата по делото“. Поради това СРС прецени, че следва да обсъди въпросът с направените от „****“ ООД разноски на база документите, приложени по делото. Адвокат Ж. е депозирал договор за правна защита и съдействие с № 068245 от 30.03.2023г. (на лист 49 от делото), както и две извлечения на банкови преводи (на лист 51-52 от делото). Според договора за правна защита и съдействие с № 068245 от 30.03.2023г. за подаване на жалбата срещу процесното НП, както и за процесуално представителство пред СРС на адвоката се дължат 600 лева с ДДС, платими по банков път. Това означава, че договорът не служи като разписка за платеното адвокатско възнаграждение, поради което само от него не може да се направи извод, че „****“ ООД е платило на адв. Ж. сумата от 600 лв. с ДДС. Същевременно адв. Ж. е представил пред съда и две извлечения на банкови преводи, според които по банковата сметка на Адвокатско дружество „Ж. и съдружници“ са постъпили един път 1220 лева и втори път – 100 лева, т.е. общо 1320 лева. Този съдебен състав счита, че макар в

банковите извлечения на лист 51-52 от делото да е цитиран номера и датата на договора за правна защита и съдействие с № 068245 от 30.03.2023г., доколкото сумите от 1220 лева и 100 лева са били преведени на адвокатското дружество от физическо лице (Георгиос Папаконстантину), а не от юридическото лице – жалбоподател по това дело („*****“ ООД), то съдът не приема сумата в общ размер на 1320 лева да е доказано, че е била платена от Дружеството – жалбоподател за защита на правата му в процеса. Поради това, че сумата от общо 1320 лв. е била платена от физическо лице, а не от юридическото лице – жалбоподател, съдът приема, че този разход не се доказва да е бил направен от жалбоподателя. Следва да се отбележи, че юридическите лица са самостоятелни правни субекти и няма знак за тъждество между тях и техните управители – физически лица, нито имуществото им е общо. В случая до приключване на съдебното следствие пред СРС по делото са били представени доказателства за направени разноски за адвокат, но адвокатското възнаграждение е било платено не от жалбоподателя „*****“ ООД, а от физическо лице – видно от документите, приложени на лист 51 и лист 52 от делото. По аргумент от чл.63д, ал.1 от ЗАНН следва, че страната (жалбоподателят) „*****“ ООД няма право на присъждане на разноски, тъй като възнаграждението на адвокатското възнаграждение по договор за правна защита и съдействие № 068245 от 30.03.2023г. не е било платено от него, а от друг правен субект. В този смисъл е и точка 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС, според която „само заплатените от страната разноски подлежат на възмездяване“, което означава, че незаплатените от страната (в случая от Дружеството - жалбоподател) разноски за адвокатско възнаграждение не подлежат на възмездяване. Доколкото в рамките на настоящото производство жалбоподателят „*****“ ООД реално не се доказва да е платил адвокатско възнаграждение, а същевременно лицето, платило адвокатското възнаграждение (Георгиос Папаконстантину) няма качеството на страна по делото, съдът застава зад мнението, че не следва да бъде уважено искането за присъждане в полза на жалбоподателя на платено по делото възнаграждение за адвокат, въпреки че точка 3 и точка 4 от НП следва да бъдат отменени и за адвокат на Дружеството – жалбоподател принципно да се дължат разноски съразмерно с уважената част от искането, т.е. за две от четирите административно – наказателните обвинения.

По отношение на другите две административно-наказателни обвинения съдът прие, че точка 1 и точка 2 от НП следва да се потвърдят, поради което и съответно за тях на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН учреждението, чийто орган е издал НП (т.е. КЗП) има право на юрисконсултско възнаграждение – доколкото съдът потвърждава точка 1 и точка 2 от Наказателното постановление и по време на съдебните прения пред СРС, НО, 10 състав процесуалният представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноски по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.3 от АПК в полза на КЗП следва да се присъди възнаграждение съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според

Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН, каквото е настоящото, може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по настоящото дело е имало две открити съдебни заседания пред СРС, НО, 10 състав с участието на юрк. Д.. Същият е изразил и писмено становище по спора още с изпращане на административно – наказателната преписка на съда. Правният спор се отличава с фактическа сложност – предвид броя на обвиненията. Същевременно само за две от четирите обвинения Наказателното постановление е потвърдено, а за другите две е отменено. Поради всичко това Дружеството - жалбоподател следва да бъде осъдено да заплати на КЗП юрисконсултско възнаграждение в размер около средния, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. 110 (сто и десет) лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА точка 1 и точка 2 от Наказателно постановление № 001476 от 31.01.2023г., издадено от и.д. Директор на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград със седалище гр. София към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, с които на основание чл.83, ал.1 от ЗАНН и чл.233, ал.2 от ЗЗП на „*****“ ООД са наложени на основание чл.197, вр. чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.8, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от ЗЗП и на основание чл.222, вр. чл.127, ал.2 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.127, ал.2 от ЗЗП.

ОТМЕНЯ точка 3 и точка 4 от Наказателно постановление № 001476 от 31.01.2023г., издадено от и.д. Директор на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград със седалище гр. София към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, с които на основание чл.83, ал.1 от ЗАНН и чл.233, ал.2 от ЗЗП на „*****“ ООД са наложени на основание чл.199, вр. чл.14, ал.1 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.14, ал.1 от ЗЗП и на основание чл.197, вр. чл.4, ал.1, т.2 от ЗЗП - „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева за нарушение на чл.4, ал.2, т.1 от ЗЗП.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. Ж. за присъждане в полза на „*****“ ООД на разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „*****“ ООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление : ***, с управител Г.А.П. да заплати на Комисията за защита на потребителите за направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение сумата от **110 (сто и десет) лева**.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____